

E L James

Grey

2015 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Grey*

© 2015 E L James

© 2015 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Textcase, Utrecht

Omslagontwerp DPs Design & Prepress Studio/Sqicedragon en Megan
Wilson

Foto omslag RAZ Studio

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3003 9

*Dit boek is opgedragen aan de lezers die er maar om
bleven vragen... en vragen... en vragen.*

Bedankt voor alles wat jullie voor me gedaan hebben.

Elke dag weer maken jullie mijn leven een feest.

Maandag 9 mei 2011

Ik heb drie auto's. Die gaan heel hard over de vloer. Zo hard. Eentje is er rood. Eentje is er groen. Eentje is er geel. Ik vind de groene mooi. Dat is mijn lievelingsauto. Mammie vindt hem ook mooi. Ik vind het fijn als mammie met mij en de autootjes speelt. Haar lievelingsauto is de rode. Vandaag zit ze op de bank naar de muur te staren. Het groene autootje vliegt het vloerkleed op. De rode gaat erachteraan. Dan de gele. Boem! Maar mammie merkt het niet. Ik mik met de groene op haar voeten. Maar het groene autootje schiet onder de bank. Ik kan er niet bij. Mijn hand is te groot voor de opening. Mammie ziet het niet. Ik wil mijn groene auto hebben. Maar mammie blijft op de bank naar de muur staren. Mammie. Mijn autootje. Ze hoort me niet. Mammie. Ik trek aan haar hand en ze zakt naar achteren en doet haar ogen dicht. Nu niet, Wurmpje. Nu niet, zegt ze. Mijn groene auto ligt nog steeds onder de bank. Hij ligt voor altijd onder de bank. Ik kan hem zien. Maar ik kan er niet bij. Mijn groene auto is stoffig. Bedekt met grijs stof en vuil. Ik wil hem terug. Maar ik kan er niet bij. Ik kan er nooit bij. Mijn groene auto is kwijt. Kwijt. En ik kan er nooit meer mee spelen.

Ik doe mijn ogen open en de droom vervaagt in het vroege ochtendlicht. *Waar sloeg dat verdomme op?* Ik probeer de vervagende flarden te grijpen, maar krijg er geen enkele te pakken.

Ik zet het zoals vrijwel elke ochtend van me af, stap uit bed en haal een schone joggingbroek uit mijn inloopkast. Buiten belooft de loodgrijze lucht regen en ik heb vandaag geen zin om bij het hardlopen nat te worden. Ik loop de trap op naar mijn sportkamer, zet de tv aan voor het zakennieuws van vanochtend en stap op de loopband.

Mijn gedachten dwalen af naar de dag die voor me ligt. Ik heb alleen gesprekken, maar gelukkig komt mijn personal trainer aan het eind van de dag naar mijn kantoor voor een work-out. Bastille vormt altijd een welkome uitdaging.

Zal ik anders Elena bellen? Ja. Misschien. Eind deze week kunnen we wel uit eten gaan.

Buiten adem zet ik de loopband stil en loop ik naar de douche, als begin van de zoveelste saaie dag.

‘Morgen,’ mompel ik afwerend tegen Claude Bastille, die op de drempel van mijn kantoor staat.

‘Golf! Deze week nog, Grey.’ Bastille grijnst arrogant, want hij weet dat hij me gegarandeerd inmaakt op de golfbaan.

Ik werp hem een dreigende blik toe terwijl hij de deur uit gaat. Zijn afscheidswaardes zijn als zout in mijn wonden, want ondanks mijn heldhaftige pogingen tijdens onze work-out van vandaag heeft mijn personal trainer me ervan langs gegeven. Bastille is de enige die me aankan en nu wil hij me ook op de golfbaan op mijn knieën hebben. Ik vind golf helemaal niks, maar op de fairways wordt zoveel zakengedaan dat ik zijn lessen helaas ook daar nodig heb... en hoewel ik het niet graag toegeef, gaat mijn spel er door het spelen tegen Bastille op vooruit.

Terwijl ik uit het raam naar de skyline van Seattle staar, sluipt de vertrouwde verveling mijn bewustzijn binnen. Mijn stemming is al net zo vlak en grijs als het weer. Mijn dagen vloeien zonder duidelijk onderscheid in elkaar over en ik heb echt een beetje afleiding nodig. Ik heb het hele weekend doorgewerkt en dat ik nu weer op kantoor zit, maakt me enorm rusteloos. Dat zou niet zo moeten zijn na het golfen met Bastille. Maar toch is het zo.

Ik frons mijn wenkbrauwen. De nuchtere waarheid is dat ik de afgelopen tijd alleen interesse heb kunnen opbrengen voor de vraag of ik twee vrachtschepen naar Soedan zou sturen. En dat doet me ergens aan denken. Ros zou me op de hoogte houden van de cijfers en logistiek. *Waar blijft ze, verdomme!* Ik controleer de agenda even en wil de telefoon al pakken.

Shit. Ik moet me eerst nog door dat interview met die hardnekkige mevrouw Kavanagh van het universiteitsblad van Washington

State University worstelen. *Waarom heb ik dat verdomme toegezegd?* Ik vind interviews verschrikkelijk. Domme vragen van nauwelijks voorbereide jaloerse mensen die iets over mijn privéleven willen lospeuteren. *En dan nog een student ook.* De telefoon gaat.

‘Ja,’ snauw ik tegen Andrea, alsof zij er iets aan kan doen. Ik kan dat interview in elk geval kort houden.

‘Mevrouw Anastasia Steele is er, meneer Grey.’

‘Steele? Ik verwacht Katherine Kavanagh.’

‘Mevrouw Anastasia Steele heeft zich gemeld, meneer.’

Ik haat verrassingen. ‘Laat haar maar binnen.’

Zo, zo... mevrouw Kavanagh komt niet opdagen. Ik ken haar vader, Eamon. Eigenaar van Kavanagh Media. We hebben zakengedaan en hij lijkt me een slimme zakenman en een verstandig mens. Dit interview is een gunst aan hem, eentje waarvoor ik zodra het me uitkomt een wederdienst ga vragen. Ik moet toegeven dat ik ook wel een beetje nieuwsgierig was naar zijn dochter en wilde zien of de appel ver van de boom is gevallen.

Geraas bij de deur doet me opspringen. Een werveling van lange, kastanjebruine haren, bleke benen en bruine laarzen valt halsoverkop mijn kantoor binnen. Ik probeer mijn onmiddellijke irritatie om dit soort gestuntel niet te laten merken en loop haastig naar het meisje dat op haar handen en knieën op de grond zit. Ik pak haar bij haar tengere schouders vast en help haar overeind.

Heldere, beschaamde ogen kijken me aan en treffen me als een bliksemschicht. Ze hebben een zeldzame, bijzondere kleur poederblauw, en staan zo onbevangen – een paar helse seconden lang denk ik dat ze recht door me heen kan kijken en voel ik me... kwetsbaar. Een angstaanjagende gedachte, die ik dan ook meteen van me afzet.

Ze heeft een klein, lief gezicht en bloost nu, onschuldige bleekroze blosjes op haar wangen. Ik vraag me vluchtig af of haar huid overal zo is – smetteloos – en hoe roze en warm die zou worden van de striemen van een roede.

Shit.

Ik roep mijn onbeheerste gedachten een halt toe, geschrokken van de richting die ze op gaan. *Wat haal jij je verdomme in je kop, Grey?* Dit meisje is veel te jong. Ze gaapt me aan en ik moet me inhouden om niet met mijn ogen te rollen. *Oké, oké, schatje, het is maar*

een gezicht en uiterlijk zegt niks. Ik moet en zal de bewonderende blik uit die ogen verjagen, en daar valt vast wel wat lol aan te beleven!

‘Mevrouw Kavanagh. Ik ben Christian Grey. Gaat het? Wilt u misschien gaan zitten?’

Daar heb je die bloesjes weer. Nu ik mezelf weer in de hand heb, bekijk ik haar eens goed. Ze is echt aantrekkelijk – tener, bleek en met een bos donkere haren die nauwelijks met een elastiekje in bedwang te houden is.

Een brunette.

Ja, ze is aantrekkelijk. Ik steek mijn hand uit terwijl ze zich stotterend en beschaamd begint te verontschuldigen, waarna ze haar hand in de mijne legt. Haar huid is koel en zacht, maar haar handdruk is verrassend stevig.

‘Mevrouw Kavanagh is verhinderd, dus heeft ze mij gestuurd. Ik hoop dat dat geen probleem is, meneer Grey.’ Haar zachte stem heeft een aarzelende zangerigheid en ze knippert af en toe nerveus met haar ogen, waardoor haar lange wimpers trillen.

Het lukt me bijna niet om mijn lachen in te houden als ik terugdenk aan haar niet al te elegante binnenkomst in mijn kantoor. Ik vraag wie ze is.

‘Anastasia Steele. Ik studeer Engelse literatuur aan Washington State University in Vancouver, samen met Kate, eh... Katherine... eh... mevrouw Kavanagh.’

Zo’n verlegen boekenwurm, dus? Zo ziet ze er wel uit: slecht gekleed, haar tengere lijf verscholen onder een vormeloze trui, een bruine A-lijn rok en degelijke laarzen. Heeft ze dan echt geen enkel stijlgevoel? Ze kijkt nerveus om zich heen – als ze mij maar niet aan hoeft te kijken, merk ik inwendig grinnikend.

Hoe kan deze jonge vrouw journaliste zijn? Ze bezit geen greintje assertiviteit. Ze is in de war, bedeesd... onderdanig. Verbaasd om mijn ongepaste gedachten schud ik mijn hoofd en vraag ik me af of ik op mijn eerste indruk mag afgaan. Ik mompel iets onnozels, vraag haar om te gaan zitten en merk dan dat ze de schilderijen in mijn kantoor kritisch bekijkt. Zonder na te denken, geef ik er uitleg over. ‘Een lokale kunstenaar. Trouton.’

‘Ze zijn mooi. Ze tillen het gewone naar een buitengewoon niveau,’ zegt ze dromerig, meegeslept door de subtiele, verfijnde kunstzin-

nigheid van Troutons werk. Haar profiel is delicaat – een wipneus, zachte, volle lippen – en met haar eigen woorden heeft ze precies mijn gevoelens uitgedrukt. *Het gewone is tot het buitengewone verheven.* Een scherpzinnige waarneming. Mevrouw Steele is intelligent.

Ik stem ermee in en kijk gefascineerd naar de blos die opnieuw langzaam over haar huid kruipt. Ik ga tegenover haar zitten en probeer mijn gedachten onder controle te krijgen. Ze vist een paar kreukelige vellen papier en een digitaal recordertje uit haar grote tas. Ze heeft twee linkerhanden en laat het stomme ding twee keer op mijn Bauhaus-koffietafel vallen. Het is wel duidelijk dat ze dit nooit eerder heeft gedaan, maar om een onverklaarbare reden vind ik het grappig. Normaal gesproken zou ik me kapot ergeren aan haar onhandigheid, maar nu verberg ik mijn glimlach achter mijn wijsvinger en onderdruk ik de neiging om het ding voor haar in te stellen.

Terwijl ze eraan morrelt, voelt ze zich steeds ongemakkelijker en bedenk ik me dat ik haar motoriek met behulp van een rijzweepje wel zou kunnen verfijnen. Bij deskundig gebruik krijg je daar zelfs de schichtigste vrouw mee in het gareel. Door de opborrelende gedachte ga ik anders op mijn stoel zitten. Ze kijkt me vluchtig aan en bijt op haar volle onderlip.

Shit! Waarom zie ik nu pas hoe uitnodigend die mond is?

‘S-Sorry, ik doe dit niet zo vaak.’

Dat zie ik, schatje, maar dat kan me nu geen ruk schelen omdat ik mijn ogen niet van je mond af kan houden.

‘Neem alle tijd die u nodig heeft, mevrouw Steele.’ Ik heb nog iets meer tijd nodig om mijn gedachten op orde te krijgen.

Grey... ophouden. Nu.

‘Vindt u het goed als ik uw antwoorden opneem?’ vraagt ze met een open en hoopvolle blik.

Ik schiet bijna in de lach. ‘En dat vraag je pas nadat je zo veel moeite hebt gedaan om die recorder aan de praat te krijgen?’

Ze knippert met haar ogen, die heel even groot en wazig worden en ik word overmand door een onbekend schuldgevoel.

Wees toch niet zo’n klootzak, Grey. ‘Ja, dat is goed.’ Die blik in haar ogen wil ik niet op mijn geweten hebben.

‘Heeft Kate, ik bedoel, mevrouw Kavanagh, verteld waarom we u willen interviewen?’

‘Ja, voor een artikel in het afstudeernummer van het universiteitsblad, omdat ik de ceremonie van de buluitreiking dit jaar met een lezing open.’ Waarom ik me dáár verdomme voor heb laten strikken, weet ik niet. Sam van pr beweert dat de vakgroep milieukunde van WSU publiciteit nodig heeft voor de werving van fondsen die in omvang in de buurt komen van mijn eigen donatie aan hen. Sam doet de gekste dingen voor media-aandacht.

Mevrouw Steele knippert weer met haar ogen alsof dit voor haar volslagen nieuw is en ze kijkt afkeurend. Heeft ze zich dan niet ingelezen voor dit interview? Dit had ze moeten weten. Die gedachte bekoelt mijn enthousiasme enigszins. Het is... een afknapper. Niet wat ik verwacht van iemand die mijn tijd in beslag neemt.

‘Fijn. Ik heb wat vragen, meneer Grey.’ Ze strijkt een haarlok achter haar oor, waardoor ik mijn ergernis weer vergeet.

‘Dat dacht ik al,’ zeg ik droogjes. Laat haar maar kronkelen. Dat doet ze ook even, maar dan gaat ze rechtop zitten en recht ze haar tengere schouders. Ze buigt voorover, drukt op de opnameknop van de recorder en fronst haar wenkbrauwen terwijl ze haar kreukelige aantekeningen bekijkt.

‘U hebt op erg jonge leeftijd al een enorm imperium opgebouwd. Waar hebt u uw succes aan te danken?’

Kon ze echt niks beters verzinnen? Wat een saaie vraag. Geen greintje originaliteit. Teleurstellend. Ik dreun mijn gebruikelijke antwoord op over de fantastische mensen die voor me werken. Mensen die ik vertrouw, voor zover ik überhaupt iemand vertrouw, en die ik goed betaal – bla bla bla... Maar, mevrouw Steele, eigenlijk komt het erop neer dat ik geweldig goed ben in wat ik doe. Voor mij is het een eitje. Noodlijdende, slecht geleide bedrijven opkopen en weer op de rails zetten. Een paar houd ik er, maar als ze echt niet te red- den zijn, koppel ik de goedlopende delen los om ze aan de hoogste bieder te verkopen. Dat is gewoon een kwestie van het verschil zien tussen die twee, en dat ligt altijd aan degenen die de leiding hebben. Om te slagen in het bedrijfsleven heb je goede mensen nodig, en ik heb meer mensenkennis dan gemiddeld.

‘Misschien hebt u gewoon mazzel gehad,’ zegt ze rustig.

Mazzel? Een siddering van ergernis trekt door me heen. *Mazzel?* Waar haalt ze het lef vandaan? Ze ziet er wel bescheiden en rustig

uit, maar deze vraag? Niemand heeft ooit gesuggereerd dat ik mazzel had. Hard werken, de juiste mensen uitkiezen, ze goed in de gangen houden en zo nodig hun gangen laten nagaan. En als ze hun werk niet aankunnen, ze dumpen. *Dat doe ik en dat doe ik goed. Dat heeft niets met mazzel te maken! M'n reet.* Ik vertel breedspakig en citeer de woorden van Andrew Carnegie, mijn favoriete grootindustriële. 'De groei en ontwikkeling van mensen is de hoogste roeping van het leiderschap.'

'U klinkt als een controlfreak,' zeg ze met een volstrekt serieus gezicht.

Tering! Misschien doorziet ze me echt.

'Controle' is mijn tweede natuur; lieverd.

Ik probeer haar met een vernietigende blik te intimideren. 'O, ik hou alles altijd strak in de hand, mevrouw Steele.' En jou zou ik ook wel eens strak in de hand willen houden. Hier. En nu.

Die aantrekkelijke blos verspreidt zich weer over haar gezicht en ze bijt weer op haar lip. In een poging mezelf van haar mond af te leiden, klets ik een eind weg.

'Immense macht verwerf je bovendien door jezelf er in je geheime mijmeringen van te overtuigen dat je een geboren heer en meester bent.'

'Vindt u dat u immense macht bezit?' vraagt ze op een zachte, rustige toon, maar met een blik die haar afkeuring duidelijk maakt trekt ze een wenkbrauw op. Probeert ze me op te juttten? Word ik nou pissig om haar vragen, om haar kapsones of om het feit dat ik haar aantrekkelijk vind? Mijn ergernis groeit.

'Ik heb meer dan veertigduizend mensen in dienst. Dat brengt een zekere mate van verantwoordelijkheid met zich mee, macht, als je het zo wilt noemen. Als ik op telecommunicatie uitgekeken raak en de hele handel verkoop, hebben twintigduizend mensen binnen een paar maanden moeite om hun hypotheek te betalen.'

Haar mond valt open als ze dat hoort. Dat lijkt er meer op. *Steek die maar in je zak, schatje.* Ik begin mijn evenwicht te hervinden.

'Hebt u geen raad van bestuur waaraan u verantwoording moet afleggen?'

'Dit is mijn eigen bedrijf. Ik hoef aan niemand verantwoording af te leggen.' Dat hoort ze te weten.

‘En hebt u interesses buiten uw werk?’ gaat ze haastig verder, als ze mijn reactie heeft gepeild. Ze beseft dat ik chagrijnig ben en om een of andere reden bevalt dat me wel.

‘Ik heb allerlei interesses, mevrouw Steele. Heel uiteenlopende interesses.’ Ik zie flitsen van haar, in allerlei standjes in mijn speelkamer: vastgeketend aan het kruis, met gespreide armen en benen aan het hemelbed vastgebonden, voorover gelegd op mijn geselbank. En kijk eens aan – daar zijn de blosjes weer. Het is net een afweermechanisme.

‘Maar als u zo hard werkt, wat doet u dan om te relaxen?’

‘Relaxen?’ Uit haar intelligente mond klinkt dat woord vreemd, maar ook grappig. Bovendien, wanneer heb ik tijd om te relaxen? Ze heeft geen idee wat ik doe. Maar ze kijkt me weer aan met die argeloze, grote ogen en tot mijn verrassing merk ik dat ik over haar vraag nadenk. *Wat doe ik om te relaxen?* Zeilen, vliegen, neuken... de grenzen van aantrekkelijke brunettes verkennen en ze temmen... Die gedachte zorgt dat ik opnieuw moet verzitten in mijn stoel, maar ik geef neutraal antwoord, hoewel ik een paar hobby’s verzwijg.

‘U investeert in goederenproductie. Waarom uitgerekend daarin?’

‘Ik bouw graag dingen. Ik wil graag weten hoe dingen functioneren: hoe het mechanisme blijft draaien, hoe je iets in elkaar zet en uit elkaar haalt. En ik heb een voorliefde voor schepen. Wat valt daar verder nog over te zeggen?’ Ze vervoeren voedsel naar alle uit hoeken van de wereld.

‘Dat klinkt alsof u uw hart laat spreken en niet van feiten en logica uitgaat.’

Hart? Ik? O nee, lieverd.

Mijn hart is heel lang geleden kapotgemaakt tot er niets herkenbaars van overbleef. ‘Misschien. Al zijn er mensen die zouden beweren dat ik geen hart heb.’

‘Waarom zouden ze dat denken?’

‘Omdat ze me goed kennen.’ Ik kijk haar spottend aan. Eigenlijk kent niemand me heel goed, behalve Elena misschien. Ik vraag me af wat zij van deze mevrouw Steele zou vinden. Het meisje is een en al tegenstrijdigheid: verlegen, onhandig, duidelijk intelligent en enorm opwindend.

Goed dan. Ik geef het toe. Ik vind haar fascinerend.

Ze stelt de volgende vraag zonder naar haar aantekeningen te kijken. ‘Zouden uw vrienden zeggen dat u gemakkelijk te doorgronden bent?’

‘Ik ben erg op mezelf. Ik doe mijn uiterste best om mijn privacy te beschermen. Ik geef niet vaak interviews.’ Door wat ik doe en door het leven dat ik heb gekozen, heb ik privacy nodig.

‘Waarom nu dan wel?’

‘Omdat ik een begunstiger van de universiteit ben en eerlijk gezegd kon ik mevrouw Kavanagh maar niet van me afschudden. Ze bleef mijn pr-mensen maar lastigvallen en dat soort koppigheid bewonder ik.’ Maar ik ben blij dat jij bent komen opdagen, en niet zij.

‘U investeert ook in landbouwtechnologie. Waar komt die interesse vandaan?’

‘Geld kun je niet eten, mevrouw Steele, en er zijn te veel mensen op deze planeet die niet genoeg te eten hebben.’

‘Dat lijkt wel heel erg op liefdadigheid. Is dat een passie van u? Uw hongerige medemens te eten geven?’ Ze bekijkt me met een peinzende blik, alsof ik een raadsel ben, maar mijn zwarte ziel laat ik haar heus niet zien. Dat is geen gespreksonderwerp. *Korte metten, Grey.*

‘Het is een berekenende branche,’ mompel ik zogenaamd verveeld en ik stel me voor dat ik die mond neuk om de gedachte aan hongersnood van me af te schudden. Ja, haar mond heeft wat training nodig en ik stel me haar voor terwijl ze op haar knieën voor me zit. Dat is nog eens een aanlokkelijke gedachte.

Ze leest haar volgende vraag voor en sleurt me uit mijn fantasie. ‘Hebt u een levensfilosofie? En zo ja, wat is die dan?’

‘Ik heb niet echt een levensfilosofie. Misschien een leidraad, die van Carnegie: “Een man die het vermogen ontwikkelt om volledig bezit van zijn eigen geest te nemen, mag al het andere waarop hij recht heeft in bezit nemen.” Ik ben erg eigenzinnig en gedreven. Ik hou van controle – over mezelf en over de mensen om me heen.’

‘Dus u wilt dingen bezitten?’

Ja, schatje. Jou, bijvoorbeeld. Ik frons mijn wenkbrauwen. De gedachte laat me schrikken.

‘Dat moet ik dan wel eerst verdienen. Maar inderdaad, uiteindelijk wil ik ze bezitten.’

‘U klinkt als de ultieme consument.’ In haar stem klinkt afkeuring door, wat me weer pissig maakt.

‘Dat ben ik ook.’

Ze klinkt als een rijkeluikind dat altijd krijgt wat ze wil, maar als ik haar kleren eens goed bekijk, zie ik dat ze die bij goedkope winkels zoals Old Navy of H&M koopt, dus dat klopt niet. Ze komt niet uit een rijk gezin.

Ik zou je echt alles kunnen geven.

Verdomme, waar komt die gedachte vandaan?

Hoewel, nu ik erbij nadenk heb ik wel een nieuwe Onderdanige nodig. Dat met Susannah is al, hoelang – twee maanden geleden? En nu zit ik hier te kwijlen door deze vrouw. Ik zet een vriendelijke glimlach op. Met consumeren is niets mis, dat stuwt de laatste brokstukken van de Amerikaanse economie tenslotte voort.

‘U bent geadopteerd. In hoeverre heeft dat u gevormd tot wie u nu bent?’

Wat heeft dat te maken met de olieprijs? Wat een bespottelijke vraag. Als ik bij de crackhoer was gebleven, was ik nu waarschijnlijk dood geweest. Ik poeier haar met een nietszeggend antwoord af en probeer mijn stem neutraal te houden, maar ze dringt aan en wil weten hoe oud ik was toen ik geadopteerd werd.

Kap haar af, Grey!

Mijn toon wordt ijzig. ‘Die informatie is openbaar en zo na te zoeken, mevrouw Steele.’

Dat had ze ook moeten weten. Nu kijkt ze schuldbeust terwijl ze een losgeraakte haarlok achter haar oor strijkt. *Mooi zo.*

‘U hebt geen gezin omdat dat niet te combineren is met uw werk.’

‘Dat is geen vraag,’ snauw ik.

Ze schrikt en is duidelijk gegeneerd, maar heeft het fatsoen om haar excuses aan te bieden en haar vraag opnieuw te formuleren: ‘Hebt u moeten kiezen tussen een gezin of uw bedrijf?’

Wat moet ik met een gezin? ‘Ik heb al een gezin. Ik heb een broer, een zus en twee lieve ouders. Ik heb niet de behoefte om mijn familie verder uit te breiden.’

‘Bent u homo, meneer Grey?’

Wel verdomme!

Ik kan niet geloven dat ze dat hardop heeft gezegd! Ironisch ge-

noeg is het de vraag die zelfs mijn familie niet stelt. Hoe durft ze! Opeens heb ik zin om haar uit haar stoel te sleuren, over mijn knie te leggen, haar er flink van langs te geven en haar dan met haar handen achter haar rug gebonden op mijn bureau te neuken. Dat zou het antwoord op haar bespottelijke vraag zijn. Ik haal diep adem om rustig te worden. Mijn wraaklust zakt een beetje doordat ze zich voor haar eigen vraag lijkt te schamen.

‘Nee, Anastasia. Ik ben niet homoseksueel.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op, maar houd mijn gezicht in de plooi. *Anastasia*. Het is een prachtige naam. De manier waarop mijn tong eromheen rolt bevalt me wel.

‘Mijn excuses. Dat is wat hier, eh, staat.’ Ze strijkt alwéér haar haren achter haar oor. Blijkbaar een zenuwtrek.

‘Zijn dit niet jouw vragen?’ vraag ik haar en ze verbleekt. Shit, ze is echt aantrekkelijk, op een soort bescheiden manier.

‘Eh... nee. Kate – mevrouw Kavanagh – heeft de vragen opgesteld.’

‘Zijn jullie collega’s bij het universiteitsblad?’

‘Nee. Ze is m’n huisgenote.’

Geen wonder dat ze van de hak op de tak springt. Ik krab aan mijn kin en twijfel erover of ik het haar moeilijk zal maken.

‘Heb jij je als vrijwilliger opgeworpen voor dit interview?’ vraag ik en word beloond met een onderdanige blik: ze is nerveus over hoe ik zal reageren. Het effect dat ik op haar heb, staat me wel aan.

‘Ik ben opgetrommeld. Kate voelde zich niet lekker.’ Haar stem is zacht.

‘Dat verklaart een hoop.’

Er wordt aangeklopt en Andrea komt binnen.

‘Neem me niet kwalijk dat ik stoor, meneer Grey, maar over twee minuten begint uw volgende bespreking.’

‘We zijn nog niet klaar, Andrea. Zeg die bespreking maar af.’

Andrea gaapt me aan en ziet er verward uit. Ik staar haar aan. *Eruit! Nu!* Ik ben druk in de weer met mevrouw Steele hier.

‘Zoals u wilt, meneer Grey,’ zegt ze, zich herpakkend. Ze draait zich om en verdwijnt.

Ik vestig mijn aandacht weer op het intrigerende, frustrerende grietje op mijn bank. ‘Waar waren we ook alweer gebleven, mevrouw Steele?’

‘Ik wil u niet van uw werk afhouden.’

O nee, schatje. Nu is het mijn beurt. Ik wil weten of er ook geheimen achter dat prachtige gezicht schuilgaan.

‘Ik wil meer over jou weten. Dat lijkt me wel zo fair.’ Als ik achteroverleun en mijn vingers tegen mijn lippen duw, schiet haar blik naar mijn mond en slikt ze. *Goed zo, het gebruikelijke effect.* Het doet me deugd dat ze niet helemaal blind is voor mijn charmes.

‘Er valt niet zoveel te vertellen,’ zegt ze met hernieuwde blosjes. Ik intimideer haar. ‘Wat zijn de plannen na je afstuderen?’

‘Ik heb nog geen plannen gemaakt, meneer Grey. Ik ga me eerst concentreren op mijn laatste tentamens.’

‘We hebben hier een uitstekend programma voor trainees.’

Wat bezielt me om zoiets te zeggen? Dat is tegen de regels, Grey. Nooit met je personeel neuken... Maar jij neukt niet met dit meisje.

Ze kijkt me verrast aan en duwt haar tanden weer in die onderlip. Waarom is dat zo geil?

‘Nou, ik zal het onthouden,’ antwoordt ze. ‘Maar ik weet niet zeker of ik hier wel zou passen.’

‘Waarom denk je dat?’ vraag ik. *Wat is er mis met mijn bedrijf?*

‘Dat lijkt me toch wel duidelijk, of niet?’

‘Voor mij niet.’ Ik raak in de war van haar antwoord. Ze is opnieuw van haar stuk gebracht terwijl ze zich voorover naar het recordertje buigt.

Shit, ze wil weggaan. In gedachten loop ik mijn agenda van vanmiddag na, maar er is niets wat geen uitstel verdraagt. ‘Zal ik je een rondleiding geven?’

‘U hebt het vast al druk genoeg, meneer Grey. En ik heb nog een lange rit voor de boeg.’

‘Rijd je nu nog terug naar Vancouver?’ Ik werp een blik uit het raam. Het is een lange rit en het regent. Ze moet niet gaan rijden met dit weer, maar ik kan het haar niet verbieden. Die gedachte irriteert me. ‘Nou, rij voorzichtig dan.’ Mijn stem klinkt strenger dan de bedoeling was. Ze morrelt aan de recorder. Ze wil mijn kantoor uit en tot mijn verbazing wil ik niet dat ze gaat.

‘Heb je alles wat je nodig had?’ vraag ik in een doorzichtige poging om haar langer hier te houden.

‘Ja, meneer,’ zegt ze rustig. Haar antwoord overrompelt me, zoals

die twee woorden klinken uit die intelligente mond. Vluchtig stel ik me voor dat ik de beschikking heb over die mond.

‘Bedankt voor het interview, meneer Grey.’

‘Het genoegen was geheel aan mijn zijde,’ antwoord ik – naar waarheid, want het is lang geleden dat iemand me zo gefascineerd heeft. Die gedachte is verontrustend. Ze staat op en ik steek mijn hand uit, hunkerend naar een aanraking.

‘Tot de volgende keer, mevrouw Steele.’ Mijn stem is zacht terwijl ze haar hand in de mijne legt. Ja, ik wil dit meisje in mijn speelkamer geselen en neuken. Dat ze vastgebonden naar me snakt... me nodig heeft, me vertrouwt. Ik slik.

Vergeet het maar, Grey.

‘Meneer Grey.’ Ze knikt en trekt snel haar hand terug, te snel.

Ik kan haar zo niet laten vertrekken. Het is overduidelijk dat ze heel graag weg wil. Dat is irritant, maar als ik de deur van mijn kantoor opendoe, slaat de inspiratie toe.

‘Ik zorg even dat u veilig door de deur komt,’ zeg ik voor de grap.

Haar lippen vormen een harde lijn. ‘Heel attent, meneer Grey,’ snauwt ze.

Mevrouw Steele bijt terug! Ik grijns terwijl ze naar buiten loopt en volg haar dan. Zowel Andrea als Olivia kijkt verbluft op. *Ja, ja. Ik laat dat meisje gewoon even uit.*

‘Had je een jas bij je?’ vraag ik.

‘Een jasje.’

Ik werp Olivia een veelbetekenende blik toe en onmiddellijk springt ze op om een marineblauw jasje op te halen. Ze geeft het me met haar gebruikelijke, domme gezichtsuitdrukking aan. Jezus, wat is Olivia toch irritant, altijd maar zwijmelen over mij.

Hm. Het jasje is versleten en goedkoop. Mevrouw Anastasia Steele zou zich beter moeten kleden. Ik houd het voor haar omhoog en terwijl ik het over haar smalle schouders leg, raak ik de huid onder aan haar nek aan. Ze verstijft bij het contact en wordt bleek.

Ja! Ze reageert op me. Dat bevalt me wel. Ik slenter naar de lift en druk op het knopje terwijl ze zenuwachtig naast me staat.

O, die zenuwen kan ik wel tot bedaren brengen, schatje.

De deuren schuiven open en ze stapt haastig naar binnen, waarna

ze zich naar me omdraait. Ze is niet alleen aantrekkelijk, ik durf zelfs te beweren dat ze mooi is.

‘Anastasia,’ zeg ik ter afscheid.

‘Christian,’ antwoord ze met zachte stem. En de liftdeuren gaan dicht. Mijn naam blijft in de lucht tussen ons in hangen. Het klinkt vreemd en onbekend, maar geweldig sexy.

Ik moet meer over dit meisje te weten komen.

‘Andrea,’ blaf ik terwijl ik terugloop naar mijn kantoor. ‘Bel Welch voor me. Nu meteen.’

Ik ga achter mijn bureau zitten, wacht op het telefoontje en kijk naar de schilderijen aan de muur van mijn kantoor. De woorden van mevrouw Steele komen weer in me op. *‘Ze tillen het gewone naar een buitengewoon niveau.’* Alsof ze een beschrijving van zichzelf gaf.

Mijn telefoon gaat. ‘Ik heb meneer Welch voor u.’

‘Verbind hem maar door.’

‘Goed, meneer.’

‘Welch, ik wil dat je een doopceel voor me licht.’